

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
7 Пж 1054/23
31.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Јасминке Обућине, као председника већа, судије Татјане Ђурице и судије Тијане Поповић, као чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиоца „НАВЕРКОРН“ ДОО из Ветерника, Улица краља Петра Првог 59, МБ 20500913, кога заступа Светлана Николић Матулин, адвокат из ..., ул. ...., против туженог „BAUWESEN“ ДОО из Лазаревца, Карађорђева 32а, МБ 20302739, кога заступа Вељко Петровић, адвокат из ....., ради дуга, вредност спора 217.631,95 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 22 П 2345/21 од 15.12.2022. године, на седници већа одржаној дана 31.05.2023. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и пресуда Привредног суда у Београду 22 П 2345/21 од 15.12.2022. године у ставу II и IV **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаним делом пресуде Привредног суда у Београду 22 П 2345/21 од 15.12.2022. године усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да исплати тужиоцу износ од 217.631,95 динара са законском затезном каматом од 12.06.2020. године па до исплате као и да му накнади трошкове поступка у износу од 145.560,66 динара.

Против наведене пресуде благовремену жалбу подноси тужени због битних повреда одредби парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, побијајући и одлуку о трошковима поступка.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде у границама одређеним одредбом члана 386. и 402. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене апсолутно битне повреде из одредби члана 374. став 2. тачка 1-3., 5., 7. и 9. Закона о парничном поступку на које овај суд пази по службеној дужности. Насупрот жалбеним наводима жалиоца побијана пресуда није захваћена ни апсолутно битном повредом из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку на коју се неосновано жалбом указује, будући да је изрека разумљива, да је у складу са датим образложењем, да је првостепени суд дао јасне и стању у списима сагласне разлоге за своју одлуку. Побижана одлука, другим речима, нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Предмет тужбеног захтева јесте исплата цене за испоручену робу. По спроведеном доказном поступку у предметном спору мале вредности, првостепени суд је утврдио да је тужилац као продавац испоручио туженом, као купцу, робу у периоду од јула до новембра 2019. године. Том приликом уз испоручену робу уручио је и рачуне-отпремнице на којима је наведена врста, количина и цена, а које су потписане од стране овлашћених лица туженог. Надаље, из налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке АА, коме је суд поклатио веру налазећи да је јасан, објективан и сачињен у свему сагласно правилима струке, првостепени суд је утврдио да је тужилац испоручио робу у вредности од 528.782,23 динара, да је тужени по изводима које су приложени платио износ од 311.150,28 динара, те да је остало ненаплаћено потраживање у износу од 217.631,90 динара. Такође првостепени суд је утврдио да је опоменом пред утужење од 22.05.2022. године тужилац позвао туженог да му исплати преостали дуг, да му је остави додатни рок од три дана за плаћање и да је тужени исту примио 08.06.2020. године. Код таквог стања ствари првостепени суд закључује да је тужбени захтев за исплату главног дуга са каматом од 12.06.2020. године, односно по истеку накнадно остављеног рока за измирење обавезе, основан. Образлаже да за уговор о продаји ствари није потребна писана форма, да је тужени као купац преузимањем робе и фактура прихватио понуду тужиоца, те да је на тај начин постигнута сагласност воља уговорних страна у вези са свим битним елементима уговора о продаји све у складу са чланом 38. и 42. став 3. Закона о облигационим односима. Надаље, налазећи да је роба испоручена а да цена за исту није исплаћена првостепени суд је применом одредби члана 467. и 516. Закона о облигационим односима обавезао туженог да тужиоцу исту измири. Камату је досудио на темељу одредбе члана 277. став 1. и 324. Закона о облигационим односима.

Одлука првостепеног суда је правилна.

На утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио одредбе материјалног права. Правилно је закључио првостепени суд да су странке биле у пословном односу по основу уговора о продаји, да је тужилац туженом испоручио робу, да је за испоручену робу део цене измирен, па је стога правилно применом одредби члана 454. став 1., 467. и 516. Закона о облигационим односима обавезао туженог да тужиоцу плати преостали неизмирени део цене. Такође, правилно га је обавезао да му плати камату све у смислу одредби члана 277. став 1. и 324. Закона о облигационим односима, будући да тужени по доспелости и у накнадно остављеном року, није платио дуговани износ.

Жалбени навод жалиоца којим оспорава утврђено чињенично стање наводима да је оно непотпуно утврђено нису дозвољени. Ово стога што се у конкретном случају ради о парници у спору мале вредности у смислу одредбе члана 487. став 1. Закона о парничном поступку који прописује да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 1. истог прописа предвиђено је да пресуда или решење којим се окончава парница у поступку о споровима мале вредности може да се побија само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. овог Закона и због погрешне примене материјалног права. Следом реченог, Привредни апелациони суд није овлашћен да цени, па није ни ценио, жалбене наводе жалиоца којима оспорава правилност утврђеног чињеничног стања. При том, ваља напоменути, да жалилац уопште и није образложио која чињеница није правилно утврђена што овај жалбени навод чини паушалним.

Без утицаја је жалбени навод жалиоца да је првостепени суд пресуду донео на рочишту на ком пуномоћник тужиоца није приступио из оправданих разлога. Тужени је био уредно позван на наведено рочиште. Према одредби члана 108. став 1. Закона о парничном поступку суд може изузетно да одложи рочиште ако је то потребно ради извођења доказа или због спречености судије. Тужени који је био уредно позван, својим недоласком је сам себе довео у ситуацију да не расправља на наведеном рочишту. Притом уколико је сматрао да је услед тога изгубио право на предузимање неке радње на располагању му је била могућност да захтева враћање у пређашње стање, свакако уз достављање доказа да је изостанак био оправдан.

Жалбени навод жалиоца којим оспорава одлуку суда да не прихвати извођење одређених доказа нису дозвољени будући да се пресуда, како је напред наведено, може побијати само због апсолутно битних повреда поступка, а не и због релативно битних повреда поступка из одредбе члана 374. став 1., а у вези члана 229. став 2. Закона о парничном поступку.

Најзад, насупрот жалбеним наводима жалиоца, одредбом члана 484. Закона о парничном поступку предвиђено је да у привредним споровима спорне чињенице се по правилу доказују исправама.

Следи да је одлука првостепеног суда правилна.

Правилна је одлука о трошковима поступка донета правилном применом АТ и ТТ.

Имајући у виду наведено Привредни апелациони суд је одлучио као у изреци.

ТЂ/СС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Јасминка Обућина, с.р.

За тачност отправка